Presentatrice Dione de Graaff

‘Doorgaan na tegenslagen, dat heb ik van mijn vader geleerd’

Het besef dat alles in een vingerknip weg kan zijn, zit diep bij *Studio Sport*-presentatrice Dione de Graaff. Aan langetermijnplanning doet ze niet. ‘Mijn streven is om het nu leuk te hebben. En dan heb ik het over vandaag.’ ▸

Tekst **Ingrid Spelt** | Foto’s **Paul Tolenaar** | Visagie **Anja van Ginhoven**

PLN07-012 12 03/06/15 15:19

Dione de Graaff (46),

dochter van VARA-journalist Jan de Graaff, is al twintig jaar een van de vaste gezichten van *NOS Studio Sport*. Ze presenteerde de Olympische Zomerspelen in Londen 2012 en vorig jaar de Winterspelen in Sotsji. Van 4 t/m 26 juli verslaat ze op locatie de Tour de France. De Graaff had een relatie met Chris Götte, drummer van BLØF, die in 2001 omkwam bij een motorongeluk. Ze woont samen met sportverslaggever Nando Boers.

PLN07-012 13 03/06/15 15:19

‘Vroeger was mijn vader vaak op pad. Hij werkte als oorlogscorrespondent voor de VARA. Dat hij op tv kwam, heb ik nooit zo meegekregen. Ik was enig kind en thuis hadden we gesprekken over zijn reizen, over de wereld. Ik vrat die verhalen. Op een grote kaart stippelden we zijn tocht achteraf helemaal uit. Vrij jong was ik op de hoogte van het wereldnieuws. En nog steeds ben ik een nieuwsjunkie. Mijn vader maakte ook reportages voor *VARA’s Speelgoedactie* in arme landen. Die kinderen gaven hem dan een pop van ijzerdraad of auto mee voor mij. Geweldig, ik heb ze nog steeds.

Soms was mijn vader dagenlang ‘weg’. Niemand kon hem bereiken en mijn moeder lag dan nachtenlang wakker. De angst dat hem iets zou overkomen, heeft ze in haar eentje doorstaan; mij liet ze niets merken. Ik vertrouwde de missies van mijn vader volledig.

Mijn ouders gingen op mijn 12de uit elkaar. Verschil merkte ik eigenlijk niet. Ik was gewend aan mijn vaders afwezigheid. Als hij voor de scheiding thuiskwam na een klus in het buitenland, moest hij direct monteren. Was dat af, moest hij voor zijn werk weer naar een ander land. Mijn moeder en ik waren op elkaar aangewezen en ingespeeld. Maar buiten dat: mijn ouders hebben die scheiding goed gedaan. Ze hebben nooit een lelijk woord over elkaar gezegd. Als ik naar mijn vader wilde, kon dat altijd. Scheiden was voor mij geen drama.

Lang heb ik gedacht dat ik mijn moeder het leven zuur maakte als behoorlijk recalcitrante puber. Mijn moeder zegt nu dat ik overdrijf, maar ik kon wel lastig zijn. Op tijd thuiskomen, dáár hadden we altijd ruzie over. Mijn moeder was heel beschermend. *Yeah, right,* dat doe ik dus echt niet, dacht ik als ik op tijd thuis moest zijn. Zo stoer vond ik dat van mezelf: uren te laat thuiskomen. Zat m’n moeder totaal in de stress. Ik vond haar een aanstelster. In bed had ik spijt en dan bood ik mijn excuses aan. De volgende keer deed ik het gewoon weer.

Ik deed geen gekke dingen. Bessen met ijs drinken, dat was het wel zo’n beetje. Met jongens was ik niet al te snel. Zorgen hoefde mijn moeder zich dus helemaal niet te maken. De wereld draaide alleen om mij, en dat vond ik ook terecht. Ik ben 16 en je hoeft het mij niet uit te leggen, die houding had ik.

Ondanks die onderlinge strijd was het thuis gezellig. Mijn moeder was er altijd. Toen mijn ouders nog samen waren, was mijn vader de clown die thuiskwam. Niets was te gek. Ze nam het hem niet kwalijk, maar mijn moeder was daardoor de boeman. Zij was diegene die mij moest vertellen wat wel en niet mocht. De dagelijkse dingen besprak ik met haar. Pas toen ik naar de school voor journalistiek ging en mijn moeder Frans ging studeren, overlegde ik meer met mijn vader. Over school, later over mijn werk bij de NOS. Of ik dingen wel goed deed en zo.

Nu kan dat niet meer. Mijn vader is een jaar geleden overleden. Na een uitzending op radio of tv belde ik hem het eerst. Hij keek en luisterde naar alles wat ik deed. Als hij trots op me was zei hij dat, ook als hij iets niet goed vond. Natuurlijk overleg ik ook met Nando (partner en freelance sportredacteur, red.) over mijn werk. Alleen het voelt nooit alsof we het over werk hebben. Als we vrij zijn, vinden we het heerlijk om op de bank een wielerwedstrijd te kijken.

Ik ga zelden tot nooit met de pest in mijn lijf naar het werk. Ook al zit ik twintig jaar bij dezelfde club. Ik heb het gevoel dat er steeds nieuwe dingen komen. Voor het eerst ga ik deze zomer bijvoorbeeld de Tour de France op locatie verslaan. Dat wilde ik altijd al.

Ik mis mijn vader, soms zo erg dat mijn maag er pijn van doet, maar ik ben nu zover dat ik hem niet meer hoef te bellen na iedere uitzending. Ik wéét wat hij zou zeggen. Het is niet meer nodig. Dat is de mooiste constatering van het afgelopen jaar. Ik kan dit werk doen zonder zijn mening. Ik ken hem door en door. Woorden zijn niet meer nodig.

Mijn vader is lang ziek geweest. In 2005 kreeg hij kanker. Toen de behandeling klaar was, waren er geen kankercellen meer te zien. Maar vlak na die positieve uitslag kreeg hij een hersenbloeding en raakte hij verlamd. Hij kon niet meer praten. Zo heftig. Hij is gerevalideerd en heeft heel hard gewerkt. Zijn spraak kreeg hij terug. Hij kon weer

PLN07-012 14 03/06/15 15:19

Foto Vincent Mentzel

Dione op de schouders bij haar vader Jan de Graaff, ca. 1975.

'Ik mis mijn vader, soms zo erg dat mijn maag er pijn van doet.'

zeggen wat hij wilde. Ik was daar enorm blij om. In 2013 ben ik een jaar minder gaan werken. Ik wilde er voor mijn vader zijn; voor hem zorgen. Ik was chef in de wereld van de thuiszorg en regeltjes. In het begin liep ik overal tegenaan. Je hebt niet zomaar iets geregeld. Zware tijd. Ik ben blij dat ik er voor mijn vader kon zijn: lekker ouwehoeren, koken, boodschappen doen. Zonder die thuiszorg was ik verloren geweest, had ik het nooit gered.

Mensen kunnen hun grenzen verleggen en doorgaan na tegenslagen. Dat heb ik van hem geleerd. Als mijn vader van tevoren had geweten dat hij niet meer zou kunnen praten, had hij dood gewild. Dat je niet meer kunt lopen, wordt op een gegeven moment minder erg. Dat accepteren heeft hij zo goed gedaan.

Als ik bij hem vandaan kwam, zat ik jankend achter het stuur. Heel veel verdriet. Maar als ik bij mijn vader was en naar hem keek, voelde ik me alleen maar trots. Ik lijk veel op hem. Als ik straks net zo met tegenslag kan omgaan, is dat mooi. Misschien kan ik dat al. Alleen zie ik dat niet van mezelf. Daar moeten anderen, zoals jij nu, me op wijzen.

Na de dood van Chris (Götte, de drummer van BLØF en vriend van Dione, verongelukt op de motor in 2001, red.) móest ik wel doorgaan. Ik was nog jong. Humor heeft me er doorheen gesleept. Cynisch zijn over jezelf. Dat was in het contact met mijn vader ook belangrijk. We lagen in een deuk om vréselijke situaties.

Ondanks dat hij zo ziek was, was het gezellig. De laatste drie weken ben ik met Nando bij mijn vader gaan wonen. Mijn moeder kwam heel vaak langs. We wisten dat er een einde aan zat: euthanasie. Zelfs in die weken, terwijl je weet wanneer zijn dood gaat komen, hebben we veel gelachen. Dat zal ik nooit vergeten. We hebben het met z'n vieren gedaan. Als er iets was, lieten mijn ▶

PLN07-012 15 03/06/15 15:19

‘Nando kwam *precies op het goede moment* in mijn leven.’

ouders alles uit hun handen vallen voor elkaar. Ze konden niet met, maar ook niet zonder elkaar. Mooi: de cirkel was rond. Ik was al close met mijn moeder, maar deze situatie heeft het versterkt. Dat geldt ook voor de relatie met Nando. Nando kwam precies op het goede moment in mijn leven. Elkaar op latere leeftijd ontmoeten is misschien wel beter. Ik kan me niets leukers bedenken. Als je je eigen leven kunt houden met z’n tweeën is dat mooi. Nando is... Hoe kan ik dit nu zeggen zonder slijmerig te klinken? Daar kan ik namelijk heel slecht tegen als ik dit van anderen lees. Zeker als ze dan een jaar later uit elkaar zijn. Ehm... (schaterlachend), het wordt toch slijmerig als ik over hem ga praten. Wat vreselijk. Oké. Gisteren zei ik nog tegen hem dat waar ik ook ben – op het werk, bij vrienden – ik altijd denk: o heerlijk, straks ga ik weer naar huis, naar Nando. Zo, dat is er uit.

Nando heeft zijn partner verloren op dezelfde leeftijd als ik Chris verloor. Mariska en Chris zijn heel erg bij ons. We vinden het fijn om over ze te praten. Dat is nooit een issue. Ik ben naar het graf van Mariska geweest, hij naar het graf van Chris. Dat is bijzonder, zonder dat het bijzonder voelt. Eigenlijk heel gewoon. Ik vind het jammer dat ik Mariska niet heb gekend, andersom heeft Nando dat ook. Misschien maakt het delen van dit soort dingen dat onze relatie werkt. Het past.

Stel je voor dat er iets is na de dood: misschien zijn Chris en Mariska wel samen. Over dat soort dingen praten we. Of misschien hebben ze geprobeerd ons bij elkaar te krijgen. Achteraf blijkt dat Nando en ik op dezelfde evenementen en concerten zijn geweest. We hadden eerder verliefd kunnen worden. Het idee dat zij dan van boven naar ons keken, vinden we grappig om te bedenken. Droevig zijn de gesprekken zelden meer. Het is fijn dat we overal over kunnen praten. Als je ouder wordt, kun je meer jezelf zijn, lijkt het.

Straks? Daar ben ik niet mee bezig. Mijn streven is om het nu leuk te hebben. En dan heb ik het over vandaag. Door de dood van Chris maak ik al heel lang geen plannen meer. Morgen weer een dag, denk ik. Het klinkt misschien alsof ik alleen nog maar lachend en juichend door het leven ga, maar dat is natuurlijk niet zo. Ik vind het alleen belangrijk dat ik veel lach en leuke dingen doe. Nu genieten. Je kunt van alles plannen, maar in een vingerknip is alles weg. ‘Heb je dan geen ambities’, vragen sommige mensen. Tja, zo kun je het zien. Maar dingen komen op mijn pad. Met die houding ben ik heel flexibel. Ik wéét niet waar ik over tien jaar wil zijn. Misschien is dat fout. Jammer dan.

Als je het dan over de toekomst hebt: voor de grap denk ik weleens na over een woongemeenschap samen met mijn collega’s. Dat lijkt me wel wat. Sport als leidraad van onze oude dag. Een soort Melrose Place voor ouden van dagen. Heerlijk toch!” ■

PLN07-012 16 03/06/15 15:19